

Nemožná volba. Nezrušitelný slib. Tři generace tajemství.

HELEN FRIPPOVÁ

SMARAGDOVÉ SRDCE

Ukázka z knihy:

Coco se velmi pomalu předkloní, aby ho nepolekala, a vyndá z neceséru prsten se zeleným kamenem. Když jsem si s ním předtím chtěla hrát, nedovolila mi to, takže teď nechápu, proč změnila názor.

„Pokud je necháte jít, dám vám originál této cestovní repliky. Budete díky němu bohatý po zbytek života. Je v něm zasazený slavný drahokam Smaragdové jezero, dvacetikarátový. Podle této repliky můžete vidět, jak je veliký. Kámen Smaragdové jezero údajně patřil jedné incké princezně. Pro mě mají tyto děti větší cenu. Můžete říct, že utekly. Já to dosvědčím.“ ...

„Vidím, že jste vzácný případ. Žena, která umí vyjednávat. Nejsem bez citů a uvědomuji si, že jako dvojčata nemají tyhle dvě šanci. Ale když nesplním rozkaz, postaví mě před vojenský soud. Vezmu si jedno dítě a šperk. Pak budou všichni spokojení. Nechám matku vybrat. Buď to, nebo obě děti a žádná dohoda.“

„Jedna z nejlepších knih, které jsem četla... Tohle musíte zažít, abyste skutečně pochopili, jak výjimečná je.“

On the Shelf Reviews

„Pohltilo mě to... Momenty, při kterých se tají dech, přicházely jeden za druhým... Tenhle příběh se mnou zůstane ještě hodně dlouho.“

French Village Diaries

„Byla jsem naprosto uchvácená... Přistihla jsem se, že čtu dlouho do noci, úplně mě to vtáhlo.“

NetGalley, čtenářská recenze

„Páni! Nemohla jsem na tu knihu přestat myslet ani po dočtení! Úplně mě přenesla jinam...“

Goodreads, čtenářská recenze

SMARAGDOVÉ SRDCE

HELEN FRIPPOVÁ

SMARAGDOVÉ SRDCE

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Tato kniha je fiktivním dílem. Jména, postavy, firmy, organizace, místa a události, které nejsou jasně ve veřejném vlastnictví, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými nebo mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Copyright © Helen Fripp, 2025

Published by Bookouture, London

Translation © Hana Sichingerová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8497-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-8496-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-957-7 (print)

Nicholasovi s láskou

„Nejkrásnější věci na světě nelze spatřit nebo se jich
dotknout. Musí být pocítěny srdcem.“

Helen Kellerová

KNIHA PRVNÍ

Kapitola 1

VSTUPUJÍ DO TMY, MOUDŘÍ A KRÁSNÍ
(z básně Edny St. Vincent Millay „Dirge Without Music“)

HOTEL RITZ, PAŘÍŽ, 29. DUBNA 1944

Nina, čtyřletá

Coco říká, že naše vlasy jsou jako upředené ze zlata a jahod, a splétá nám je do pevně utažených copánků. Řeknu si o červenou stužku, ale Odette ji chce taky, tak ji zatahám za vlasy. Nerozpláče se a já vím, že to ani neudělá, protože by to znamenalo, že se vzdává. Ale já jsem si o ni řekla první, takže to není fér.

Coco říká, že dvě tak hezké žabičky by se neměly hádat. Já a Odette se na sebe podíváme – pokaždé je to jako dívat se do zrcadla – a vybuchneme smíchy při představě, že jsme hezké žabičky.

Obejmeme se a svalíme se na koberec, který je hladký a hřejivý, tiskneme k němu tváře a děláme obličejy.

„Nino a Odette Lefevreové, koukejte se zvednout a chovat se slušně,“ okřikne nás mamán a my přestaneme, protože jakmile vysloví i naše příjmení, je zle.

„Jen ty malé vílí nezbednice nechej,“ řekne Coco a mrkne na nás.

Mám radost, protože vidím, že se mamán uklidnila a už se netváří vystrašeně. Myslí si, že nevíme, jak se bojí, ale my to víme, protože jsme slyšely, jak se s Coco baví o zlých lidech, o nacistech.

Chtějí dvojčata, takže se musíme ukrývat. Ukrývání je hrozné. Každý večer musíme zůstat potmě a nemůžeme si spolu hrát venku, což je nuda. Ale i kdybychom si mohly hrát venku, bylo by to smutné, protože všichni naši kamarádi jsou pryč.

Coco tady má spoustu hezkých věcí. Říká, že je to nejlepší apartmá v Ritzu. Všichni ostatní ji oslovují mademoiselle Chanel, ale my jí smíme říkat Coco. Někdy nám s Odette dovolí hrát si s jejím nece-sérem. Uvnitř jsou různé přihrádky a v každé z nich něco cenného. Jsou tam lahvičky s černými řasenkami a make-upem a rtěnky a všechno to vypadá jako šperky, a také speciální víko, pod kterým se skrývá zlato jako v pirátské truhle s pokladem. Coco tam schovává svou nejcennější věc.

Coco se nedívá, tak si nasadím prsten s velkým zeleným drahokamem, který vypadá jako sklo v okně kostela, když svítí slunce. Je těžký.

„Nech mě ho taky zkusit,“ šeptá Odette a natáhne ruku.

„Ne!“ bráním se, protože ten zelený kámen jako by byl kouzelný, a kromě toho jsem teď na řadě.

„*Ma chérie*.“ Coco nás vidí. „Toto je příliš cenné, s tím si malé děti nemohou hrát, i když jsou tak opatrné jako vy.“ Vrátím prsten na místo, ale kámen se tak třpytí a leskne, že bych ho chtěla mít na prstě pořád.

Dovnitř vejde pán se zlatými knoflíky a podnosem, Coco mu dá minci a on položí podnos na stůl. Odette se k zákuskům dostane jako první a vybere si jahodový dortík, ale to nevadí, protože já mám ráda maliny. Ukousnu si velký kus, a než mě mamán stihne zastavit, stisknu krém mezi zuby a zakoulím očima, abych Odette rozesmála. Mamán předstírá, že se zlobí, ale já vím, že ne, protože potlačuje úsměv a má veselé oči.

Coco nám místo pokárání nalije ze stříbrné konvice horkou čokoládu, já a Odette se posadíme vedle sebe na zlaté židle, naproti nám

se usadí mamán a Coco a děláme si čajový dýchánek. Chováme se velmi slušně, mnohem dospěleji, než by se dalo očekávat od dívek, kterým teprve bude pět, mluvíme s nóbli přízvukem a říkáme „no tedy toto“ a „jakkak se vám daří?“. Je docela těžké jíst dorty *a přitom* se chovat nóbli, protože se rozpadají a krém končí na našich hezkých šatech, a v nás to vyvolává výbuchy smíchu.

Velká okna jsou otevřená, protože je slunečno, s Odette se k nim rozeběhneme, aby nám na tváře svítilo slunce, a pozorujeme lidi na náměstí.

„Okamžitě jděte pryč od oken! Říkala jsem vám to už milionkrát!“ Hlas mamán zní zlověstně, rozzlobeně a vystrašeně, a ona se přitom skoro nikdy nezlobí. Nelíbí se mi to a vím, že Odette také ne. Ani si to nemusíme říkat, protože jsme úplně stejné.

Je tak krásný den a Coco nás rozmazluje dobrotami a krásnými věcmi a pokoj je vyzdobený hezkou tapetou v barvách oblohy a slunce. Je tu pět pohovek a my jsme jen čtyři, spočítala jsem to, takže mamán by měla vědět, že tady se nám nemůže nic stát. Pevně ji obejmeme. „To je v pořádku, když svítí sluníčko, jsme v bezpečí, protože sluneční paprsky nám posílá Bůh.“

Pevně si nás přivine k sobě a je smutná, i když tvrdí, že není, a já nechápu, proč mi nevěří, protože to, co říkají v nedělní škole, je vždycky správné. Objememe ji ještě pevněji, aby byla šťastná.

Někdo zabuší na dveře, hodně hlasitě, tak se rozeběhnu otevřít, ale mamán mě chytí za ruku tak silně, až to zabolí.

„Neotvírej. Zůstaň úplně potichu,“ přikáže mamán roztřeseným hlasem.

Další rána je tak silná, že dřevěné dveře prasknou a ve zlaté barvě se objeví trhliny. Ve dveřích se zjeví jako duchové dva muži a rozhlížejí se, jako by něco hledali.

Když spatří mě a Odette, je to, jako by to našli.

Mají na sobě elegantní vojenské uniformy s knoflíky jako ten pán s horkou čokoládou, ale netváří se hezky. Okamžitě se ve mně všechno sevrě.

„Co má tohle znamenat?“ zakřičí Coco. Stoupne si před nás a tváří se rozzlobeně. Měli by se bát, protože když se Coco zlobí, dokáže každého přimět, aby udělal, co Coco chce, a on se pak musí omluvit, ale oni se na ni dívají, jako by jim stála v cestě. Maman nás drží tak pevně, že nemůžeme dýchat.

Zlí pánové si sednou na židle, kde jsme seděly já a Odette, a dopijí naši horkou čokoládu.

„To je moje!“ protestuje Odette. Je statečnější než já a dupne si nohou, ale já bych byla raději, kdyby to nedělala, protože ten pán se dívá na maman, jako by byla špinavá.

„Pššt, Odette, ten pán si samozřejmě může vzít,“ umlčí ji maman. Prosebně se usmívá.

Cocoin krásný pokoj je teď jako klec a my všichni jsme v něm uvěznění a já mám chuť utéct, ale nemůžu, protože ti pánové by mohli udělat něco ošklivého. Odette to cítí také a obě se co nejpevněji tiskneme k maman, která se třese strachy.

Jeden pán je vysoký a vypadá jako vlk s velkými zuby. Druhý vypadá, jako by byl jeho mazlíček. Pokaždé když vlk něco řekne, mazlíček se přikrčí a udělá, co mu vlk přikázal.

„Přiveďte mi ty dívky, majore Fischere,“ nařídí vlk mazlíčkovi. Myslím, že se počůurám.

„Nebudte směšný,“ okřikne ho Coco. „Copak nevidíte, že jsou vyděšené? Co tady vůbec pohledáváte?“

„Útěk z domovů Lebensborn se trestá. Tyto děti jsou dcery bývalého vynikajícího důstojníka SS, takže být vámi, mlčel bych,“ odsekne vlk.

„My nemáme tatínka!“ namítne Odette. Výborně. Neošívá se jako já, když lžu.

Vlk se otočí k Odette. Připravuji se, že ho praštím, jestli jí ublíží.

„Vaše maminka vám lhala. Nepamatujete si to, protože jste od nás odešly ještě před svým narozením. Ale jste dokonalá árijská dvojčata, zázrak, a díky vašemu otci jste děti Říše, součást programu Lebensborn, a tudíž náš majetek.“

Nechápu, co znamená Lebensborn nebo árijský, ale nezní to hezky.

„To neuděláte,“ zlobí se Coco. „Jsou to moje kmotřenky. Mám přátele na místech, kam byste si nepřál, abych šla.“

„Dnes má každý přátele na vysokých místech. Já také. Takže. Vy a tahle nevděčná matka dvojčat víte stejně dobře jako já, že podepsala smlouvu, kterou se zavázala programu Lebensborn zajistit budoucnost nadřazené rasy. Camille si za partnera našla váženého důstojníka SS, který byl daleko lepším mužem, než jakého si mohla tato švadlenka, byť nepopíratelně pohledná, kdy přát. Byla svobodná a díky její rasové hodnotě jsme ji přijali. A děti, které jsou toho důsledkem, patří Říši. Když bez povolení tajně opustila domov pro matky s dětmi, který jsme jí poskytli, a těhotná s *našimi* dětmi uprchla zpět do Francie, ztratila na tyto děti veškerá práva.“

„Neměla jsem na výběr. Vyhrožovali jste, že mi je vezmete, ale jsou moje, já jsem jejich matka!“ křičí maman. Muž zvedne ruku, aby ji umlčel.

„Jejich otec dezertoval, takže jste dohodu porušili oba. Skončil před vojenským soudem a byl popraven a my jsme teď tady, abychom se vypořádali s důsledky vašeho chování. Přišli jsme pro to, co nám právem náleží, toť vše.“

„Ale jsou to jen malé děti, ničím se neprovinily a potřebují mě! Já jsem k tomu byla donucena, nechápala jsem, k čemu se zavazuji. Prosím, nechte je tady.“ Maman vzlyká a mně se chce také plakat, ale nemůžu, protože mám stažený krk.

„To nejde, mademoiselle. Dvojčata jsou užitečná, a tahle dvě jsou navíc pozoruhodná a krásná jako árijské obrázky. Přiveďte mi je,“ poručí mazlíčkovi.

Kéž by nám Coco nespletla vlasy a neoblékla nás do stejných námořnických šatů. Vypadáme tak ještě víc jako dvojčata.

Maman nás nepustí, ani když mazlíček s hloupým, uslintaným úsměvem natáhne ruku. Dospělí se hádají. Sleduji jejich tváře. Muži vyhrávají, Coco je nejrozzlobenější, co jsem ji kdy viděla, a maman vypadá, že omdlí.

Já a Odette stojíme úplně nehybně, tak nehybně jako ještě nikdy. Možná na nás zapomenou, když se nebudeme hýbat a nevydáme ani hlásku.

Muž položí na stůl papír s textem napsaným na psacím stroji. Maman se tváří, jako by vytáhl zbraň z pouzdra a střelil ji.

„To nemůžete!“

Coco objímá maman a my se schováváme za nimi.

„Rozkaz samotného Heinricha Himmlera. Vše je oficiální, takže se nebojte, madam, bude to zdokumentováno a bude o ně dobře postaráno. Říše je vychová mnohem lépe, než by to zvládla osamělá francouzská matka. Nebudeme vás stíhat za útěk ani za tu pomýlenou mateřskou snahu ochránit své děti. Na moje osobní doporučení budou dívky umístěny do domova Lebensborn v Lamorlaye, kde jim nebude nic chybět. Pokud budou mít štěstí a přesně splní všechna kritéria, adoptuje je slušná rodina SS. Budou mít spoustu čistokrevných kamarádů, narozených také díky tomuto úžasnému programu. Jsem si jistý, že to chápete.“

Chci říct, že to nechápu a že se mi to nelíbí, ale neřeknu to, protože i když má list papíru a pero a snaží se tvářit, jako by bylo všechno v pořádku, vzduch kolem něho je hustý a dusivý.

Počká na odpověď, ale když ani Coco nic neříká, pokračuje.

„Lebensborn...“ Vlk to slovo vysloví, jako by cumlal bonbón. „Ve vašem jazyce to znamená pramen života. Je v tom jistá poetičnost, nemyslíte? Madam, měla byste být hrdá, že jste měla dítě s příslušníkem SS. Dvojčata jsou pro lékařské studie neocenitelná, takže i v nepravděpodobném případě, že jejich barva pleti a rysy nesplní měřítko programu Lebensborn, budou užitečná jiným způsobem. Nic se jim nestane. A vy budete mít možnost začít nový život.“

Maman se svezí na kolena a pláče tak usedavě, že se jí třese celé tělo.

„Prosím, nedělejte to.“

Nesnášíme, když maman pláče, a máme strach, protože nechápeme, co se děje, ale víme, že se k ní musíme co nejvíc přitisknout a plakat s ní. Pak vlčí muž řekne: „Nesnáším tyhle ženské scény.“

Donutí mamán, aby pustila jeho sako, a přikáže mazlíčkovi: „Major Fischere, dokončete to tu a odvezte je na bezpečné místo, kde mohou být řádně prověřena a zdokumentována. Nezapomeňte jim říct, že to já jsem zachránil tyto dva pozoruhodné kousky árijského pokladu z bahna Paříže.“

Při odchodu práskne dveřmi, což je velmi nevychované, ale jsem ráda, že je pryč.

Po vlkově odchodu najednou mazlíček vypadá, jako by se zmenšil, a Coco vyrostla. Začne s ním mluvit jako s lidmi, kteří pracují v jejím obchodě. Mamán nám pošeptá: „Utíkejte se mnou, hned!“

Rozběhneme se k rozbitým dveřím, ale muž na nás namíří zbraň. „Halt!“ vykřikne a vymrští se ze židle.

„Neublížujte mamán!“ křičí Odette.

„Sedněte si,“ přikáže mazlíček a zbraní nám ukáže, kam máme jít. Mamán se posadí na zlatou židli vedle něho a nás si vezme na klín, i když nám jindy pořád říká, že jsme na to už moc velké. Nechci od mamán odejít.

„Nehodlám to komplikovat víc, než je nutné, takže to vyřídíme rychle. Můžete jim sbalit náhradní oblečení a pak vyrazíme,“ přikáže mamán. „Budu vás při tom sledovat, takže nezkoušejte žádné hlouposti.“

„Počkejte,“ ozve se Coco. „Co kdybych vám nějak vynahradila váš čas? Mám tu cosi velmi cenného, ukážu vám to, pokud dovolíte. Je to tady, v tom koženém kufříku přede mnou.“

Mazlíček se zatváří chamtivě a přikývne.

Coco se velmi pomalu předkloní, aby ho nepolekala, a vyndá z neceséru prsten se zeleným kamenem. Když jsem si s ním předtím chtěla hrát, nedovolila mi to, takže teď nechápu, proč změnila názor.

„Pokud je necháte jít, dám vám originál této cestovní repliky. Budete díky němu bohatý po zbytek života. Je v něm zasazený slavný drahokam Smaragdové jezero, dvacetikarátový. Podle této repliky můžete vidět, jak je veliký. Kámen Smaragdové jezero údajně patřil

jedné incké princezně. Pro mě mají tyto děti větší cenu. Můžete říct, že utekly. Já to dosvědčím.“

Mazlíček se hladově dívá na můj oblíbený šperk.

„Mám své rozkazy, mademoiselle.“

„Vy víte, že na této válce chtějí všichni vydělat. Prodáte ho snadno. Aukční domy momentálně přivírají oči a já vás mohu spojit s obchodníkem, který vám pomůže s prodejem, aniž by se na něco vyptával. Vlastně vím, že jedna aukce se koná právě dnes odpoledne. Hned mu zavolám a vy můžete jít rovnou tam a ještě dnes, aniž by si někdo všiml, že jste pryč, budete mít peníze v kapse.“

Muž na ni namíří zbraň a my zadržíme dech, ale Coco přimhouří oči jako kočka, která přemýšlí.

„Jen do toho, stiskněte spoušť. Ale budete z toho mít jen velké opletačky, vidíte? A já raději zemřu, než bych vám řekla, kde je pravý prsten, takže se k němu nikdy nedostanete a z této akce odejdete s prázdnou.“

Coco vyhrává. Muž odloží zbraň.

„Vidím, že jste vzácný případ. Žena, která umí vyjednávat. Nejsem bez citů a uvědomuji si, že jako dvojčata nemají tyhle dvě šanci. Ale když nesplním rozkaz, postaví mě před vojenský soud. Vezmu si jedno dítě a šperk. Pak budou všichni spokojení. Nechám matku vybrat. Buď to, nebo obě děti a žádná dohoda.“

„Jak mám vědět, že si stejně nevezmete obě, až budete mít ten šperk?“ ptá se Coco.

„Nezabiji vás, všichni víme, že máte přátele na vysokých místech, jak sama říkáte. A ty peníze mi jakákoli další rizika vynahradí. Matka a jedno dítě zůstanou. Máte mé slovo důstojníka.“

„Proč bych vám měla věřit?“

Dívají se na sebe. „Víc vám nenabídnu,“ řekne nakonec. „Buď můj návrh, nebo obě děti.“

Maman se snaží promluvit, ale vzlyká tak usedavě, že to nedokáže, a líbá nás na čela a tiskne nás k sobě a já bych tak moc chtěla zavřít oči a něco si přát a pít zase horkou čokoládu a smát se, a ne mít pocit, že přišla noc a s ní příšery, i když je ještě den.

Coco dojde k velkému obrazu květin a sundá ho ze zdi. Stisknu Odettinu ruku. Za obrazem jsou tajná dvířka, která otevře klíčem ze svého náhrdelníku. Třesou se nám kolena, když sledujeme, jak vytahuje koženou krabičku a otevírá ji. Je v ní prsten, úplně stejný jako ten, který se mi líbí, jen je ještě zelenější a sytější, jako samet.

Dá ho mazlíčkovi. Ten jí potřese rukou a Coco se zatváří, jako by ho mohla každou chvíli kousnout.

„Kterou?“ zeptá se muž.

„Mě ne!“ vykřiknu a čekám, že Odette to udělá taky, jako s tou červenou stužkou, ale ona mlčí. Je tichá jako myška.

„Nemůžu... prosím.“ Maman nás znovu a znovu líbá na čela. Její slzy nám smáčejí vlasy a já bych si tak přála, aby byla šťastná. Odette se ke mně tiskne. „Jsme jako jedna,“ šeptá, „nemůžou nás rozdělit.“

Mazlíček se podívá na hodinky na zápěstí. „Začnu počítat do deseti. Nejlepší je to mít rychle za sebou. Jedna, dvě...“

Umím počítat do deseti, ale přála bych si, abych to neuměla, protože pak bych nevěděla, kdy to skončí.

„Devět, deset.“

Táhne Odette od nás. Nepouštím ji. Odette křičí a kope. Muž nám páčí prsty od sebe a já taky křičím a kopu a mazlíček zahrozí: „Ještě chvíli a vezmu si vás obě, pusť ji.“

Maman chytí Odette: „Miluju tě, miluju tě, najdu tě podle toho prstenu, buď statečná, nikdy se nevzdávej, najdeme tě, miluju tě.“

„Nechci jít, prosím, maman, já nechci... Nino, choď za mnou ve snech,“ ale najednou je pryč a polovina mě je pryč a maman leží na podlaze a nedá se probudit.

Coco se třese stejně jako já a uloží maman do postele. Pak mě obejmě a vezme druhý prsten, ten, který není pravý, a řekne: „Dokud budeš mít tohle, dokážeš svou sestru najít. Zelený drahokam Smaragdové jezero spojuje lidi a ty ji najdeš.“

Položí mě do postele vedle maman a já se propláču do spánku. Prsten je jako můj medvídek. Kéž bych dnes ráno dala Odette tu červenou stužku. Zdá se mi o Odette, jak křičí. Najdu ji.

Kapitola 2

JEDNY DVEŘE SE ZAVŘOU

SOMERSET, DUBEN 2024

Fleur

Paprsek světla pronikl Jidášovým zeleným pláštěm ve vitráži a vrhl smaragdové stíny na kamennou dlažbu. Nině by se to líbilo – Jidáš přistižený při činu, kradoucí se z Poslední večeře s pytle peněz, navždy zachycený v okně kostelíka na kopci v Somersetu. Nina vždy nesnášela chamtivost a nespravedlnost. Jenže Nina tu není a už nikdy nebude. Tohle byl její pohřeb.

Fleur seděla na nemilosrdné lavici, kosti zkřehlé žalem, na pokraji zhroucení. *Neplač, děvče, život je od toho, aby se žil v každém jeho okamžiku.* Duch babičky Niny jí dodával sílu, to jí nikdy nic nevezme. Ale ve dvaceti šesti letech Fleur osiřela a zůstala sama bez jediného žijícího příbuzného. Její život ztratil jas. Nina pro ni byla babičkou, matkou, otcem, bratrem, sestrou, prostě vším. *Přestaň,* okřikla se. *Nemysli na to,* ale vlhká mlha osamělosti ji v chladném kostele roztrásla.

Všichni shromáždění byli oblečeni v zelené, Ninině oblíbené barvě. Fleur se snažila mít z toho radost za ni – Nina trvala na tom, že

tohle má být oslava jejího života. To byla celá ona, radovat se ze života až do samého konce. Sešlo se tu mnoho Fleuriných kamarádů z dětství i výstřední banda nových londýnských přátel, kteří si z jejího domu udělali víkendové útočiště. Všichni Ninu zbožňovali téměř stejně jako Fleur.

Jake jí stiskl ruku. Její snoubenec. Zaskočilo ji, když ji požádal o ruku těsně poté, co se dozvěděli, že Nině zbývá jen pár dní života. Řekla ano. Byl laskavý, starší a vyrovnaný a nepožadoval toho od ní příliš, což bylo důležité. Ale smutek s člověkem udělá divné věci, vyrvu mu vnitřnosti, donutí ho soustředit se na to, co je důležité, a teď si nebyla tak jistá.

Nina jí ve svůj poslední den na tomto světě vtiskla do ruky smutečnickou řeč. „Žádné slzy, žádné sentimentální vzpomínky, květinko, hlavně buď šťastná a tohle za mě přečti.“

Fleur si rozložila připravený proslov. Farář jí vlídně pokynul a ona, otupělá steskem po Nině, vystoupala po schodech na kazatelnu.

„Zhluboka se nadechni, hlavu vzhůru, tohle zvládneš s grácií,“ slyšela v duchu Ninu, jak jí tamodtud, ať už to je kdekoli, šeptá svými chanelově rudými rty a její modré oči jsou plné vroucnosti a moudrosti.

Fleur se zhluboka nadechla a začala nahlas číst.

„Važte si své rodiny, toho zlatého chaosu spřízněnosti, náklonnosti, pout, podobností, nevraživosti, spojení a opakujících se motivů, které tvoří tapisérii vás samotných. Čas se nedá uchopit a láska je jako zlatá nit protkávající vzor vašeho života. Uvědomte si, že vaši blízcí jsou s vámi jen na zapůjčený čas. Nikdy je neberte jako samozřejmost. To je ta vážná část, krátká a sladká, ale není takový i život? Zbývá už jen říct: starejte se o mou Fleur a následujte své srdce – to má vždycky pravdu. Budu na vás dohlížet!“

Fleur v kapse nahmatala prsten a prsty přejela po známých tvarech. Bylo to jen zelené sklo, které nemělo valnou hodnotu, ale pro Ninu byl *tak* charakteristický. Obrovský okázalý kámen s bagetovým brusem, který Nina nosila každý den svého života. Na vnitřní straně

prstenu byly vyryty dvě malé hvězdičky. Nina jí prozradila, že je vyryla jako dítě. Fleur se často divila, proč byla Nina tak připoutaná k prstenu, který neměl žádnou hodnotu, ale něco jí bránilo se zeptat. Těsně před smrtí ji Nina požádala, aby si ho nechala a nosila ho každý den, ale Fleur měla v plánu položit ho na rakev a dát ho spálit spolu s ní. Nesplnila by tím Ninino přání, ale byla si jistá, že prsten patří Nině. Na poslední chvíli to však nedokázala a prsten jí zůstal v kapse.

Fleur kývla na sbor, který spustil píseň „Things Can Only Get Better“. Jidáš s londýnskou bandou tančili v uličkách a snažili se splnit Ninino přání plakat a smát se zároveň. Nina tam byla, ale zároveň byla navždy pryč. Fleur využila této chvíle, aby se vytratila na hřbitov a pod zataženou oblohou mrkáním potlačovala slzy.

Zatraceně. Nina chtěla, aby byla veselá. „Promiň, babi,“ zašeptala.

Jake se okamžitě zjevil po jejím boku a objal ji.

„Žila dlouho a šťastně,“ pronesl povzbudivě.

Měl ve zvyku říkat nevhodné věci v nevhodnou chvíli, ale myslel to dobře. Zalovila v tašce a našla fotoaparát, svůj štít. Vyfotila oblohu a zaostřila na rychle se pohybující mraky.

„Nemůžu se na tebe takhle dívat. Po *nás* aspoň nezůstanou žádné truchlící děti.“

V tom se spolu shodli, žádné děti. Lepší je odejít skoro beze stopy, bez závazků. Nikdy už nechtěla zažít něco podobného a nikdy by to nechtěla způsobit svému dítěti.

Zasunula fotoaparát do pouzdra. „Pojďme zpátky,“ navrhla.

Vrátili se do chalupy, domova jejího dětství, na smuteční hostinu. Tady se vždy scházeli její přátelé z vesnice, byl to dům s kouzelnou atmosférou, plný lásky a zábavy. Byla to zásluha Niny, a teď se zdál tak prázdný. Duch domu zmizel, vybledl jako starý nábytek, přestože prostor byl plný lidí. Bylo jaro a jako vždy v tomto ročním období všechny vázy přetékały květy jabloní, sladkých narcisů a hyacintů ze zahrady. Vedle vázy s třešňovými květy stála jediná fotografie Fleur jako malé holčičky v jejích nejméně oblíbených šatech. Byly to námořnické šatičky a její zlaté vlasy s narůžovělým nádechem byly

zapletené do pevně utažených copánků s červenými stužkami, které, jak si pamatovala, nesnášela.

Kde byly ty opakující se vzory, nitky rodinných podobností, o kterých Nina psala ve svém pohřebním proslovu? Jaké rysy a slabosti měla Fleur společné s širší rodinou? Matka jí zemřela v době, kdy byla Fleur ještě miminko, a otce nikdy nepoznala. Teď když byla babička Nina po smrti, se to už nikdy nedozví a tak je to lepší. Řekla si, že může být kýmkoli chce, bez jakékoli zátěže. Ale možná o tu zátěž stála.

„Prostě nikdy nebylo dost času na focení,“ odpovídala vždy Nina bezstarostně, když se Fleur zeptala. Teď měla své fotografie, vlastní verzi svého světa, kterou vytvářela od chvíle, kdy poprvé vzala do ruky fotoaparát.

Neexistovaly žádné fotografie Fleuřiny matky a s Ninou o ní nikdy nemluvily. Jako dospělá si uvědomila, že v dětství se člověk naučí mlčet o tématech, která jsou pro dospělé bolestivá, aniž by to zpochybňoval. Teď už bylo příliš pozdě.

Její nejlepší přítelkyně Jude, která roznášela šampaňské a větrníčky (další Ninin požadavek), podala Fleur sklenici.

„Na, vypij to, udělá ti to dobře. Je ti jasný, že se nemusíš pořád tvářit statečně, když se tak necítíš?“

„Nebud' směšná, jsem velká a silná.“

Jude ji pevně objala.

„Všichni ji milovali. Jsme tu pro tebe, děvče. Požádala jsi nás, abychom všichni třemi slovy napsali nějakou vzpomínku, tak co kdybych začala?“

„To bych byla ráda,“ souhlasila Fleur.

Jude zacinkala lžičkou o sklenici a Jake ztlumil hudbu.

„Stylová, inspirativní, francouzská,“ pronesla Jude. „V tom nejlepším smyslu slova!“ dodala.

„Sny, možnosti, cesty,“ pokračovala jedna z bývalých spolužaček. Perfektně řečeno. V Ninině světě bylo možné všechno a žádný jednodenní výlet s dětmi pro ni nebyl příliš daleko.

„Plisé, stuhy, slunce,“ zvolala další. Přesně to sedělo; Nina ušila Fleur v dětství všechny její šaty i mnoho kostýmů na letní slavnosti. Její sbírka stuh byla legendární a bezkonkurenční.

„Pikniky, sady, červená rtěnka, promiň, to jsou čtyři!“

Nina dělala vše pro to, aby se na nádherných akcích a večírcích cítili přátelé vítaní a aby Fleur netrápilo, že je jedináček.

„Úžasné prožité víkendy,“ pronesly londýnské kamarádky unisono. Po univerzitě se Fleur přestěhovala do Londýna a začala pracovat v bance, kde byl jejím šéfem Jake. Předtím než se k němu nastěhovala, jí nahrazovali rodinu spolubydlící a Nina jim samozřejmě udělala z chalupy druhý domov, ve kterém se všichni scházeli, aby si v Ninině stylu odpočinuli od velkoměsta.

Přicházel večer a s ním i strach, že tohle bude poslední rozloučení s Ninou, poslední sbohem, a pak už jen celá věčnost bez ní. Připadalo jí to neskutečné.

Lidé se začali rozcházet, Jake se jejím jménem loučil a potom přišel za ní do zimní zahrady, kde si Fleur v duchu přála, aby slunce na Ninině poslední párty nikdy nezapadlo.

„Půjdeme si lehnout?“ navrhl Jake.

„Ještě ne,“ řekla Fleur. „Děsila jsem se téhle chvíle, kdy se všichni, kdo ji milovali, rozloučí a začnou myslet na zítřek, na práci, na normální život. Pro mě je to teprve začátek.“

„Fleur, to je poprvé, co jsi to přiznala. Svět se nezhroutí, když si popláčeš. Pojď ke mně.“

Objal ji, ale Nina si nepřála, aby plakala.

„Ráda bych tu strávila noc o samotě, nevadilo by ti to? Naposledy tu budeme jen já a ona, jako za starých časů. Nedívej se na mě tak, budu v pořádku, slibuju. Ráno musím za právníkem, pak zamknu dům a zítra večer budu zpátky v Londýně. Pak budu jen a jen tvoje. Mám štěstí, že tě mám, ale víš, že si občas ráda o samotě smutním. Syndrom jedináčka.“

Jake protestoval, ale nepřeháněl to. Zнала ho; určitě se těšil zpátky do kanceláře, do Londýna a do civilizace a na to, až ji bude mít

u sebe ve svém bytě a na známém území tak, jak mu to vyhovuje. A byla tu ještě jedna věc, proč potřebovala čas na rozmyšlenou, něco, co si téměř netroufala přiznat dokonce ani sama sobě. Ale s tím se vypořádá později.

Ninin prsten si dala pod polštář. „Byla jsi živá, nikdy na tebe nezapomenu,“ zašeptala a usnula za doprovodu staré francouzské ukolébavky, kterou Nina často zpívala. Spala a snila o Nině a přála si, aby se k ní vrátila. S tím by Nina nikdy nesouhlasila... *Neprodlévej v minulosti, vždy se dříve kupředu.*

Probudila se brzy, rozlámaná a vyčerpaná, narychlo se sbalila a navlékla si Ninin prsten, aby si kousek jí vzala s sebou. Když zamýšlela staré, sytě modré dveře, snažila se myslet na nový začátek, jak by si Nina přála.

Ale koho tím chtěla obalamutit? Nízká oblačnost byla stejně těžká jako její srdce a to poslední, co chtěla, bylo vyřizovat bezduché papírování u notáře.

„Upřímnou soustrast,“ kondoloval jí a podal jí svazek dokumentů stejně, jako to udělal určitě už tisíckrát předtím. „Jsem tu, abych vás provedl všemi těmi odbornými termíny. Obávám se, že pro mnoho lidí je toto první setkání s někým z nás právníků.“

Nejde ji redukovat na pár právních dokumentů a profesionální stisk ruky, chtělo se Fleur vykřiknout, ale místo toho otevřela obálku, na kterou Nina nadepsala její jméno oním francouzským šikmým písmem plným kudrlinek, které nezměnila ani po tolika letech v Anglii.

Moje milovaná, krásná, chytrá Fleur, jak se mám vyrovnat s tím, že tě opustím? Ale pokud toto čteš, už jsem pryč. Mám štěstí, že jsem tě mohla milovat a že jsi mi dala vše, co je v životě důležité, moje malá květinko.

Těmito dokumenty ti odkazují část svého života, kterou jsem před tebou skrývala. Budeš se divit, proč jsem ti o ní nikdy neřekla. Obnášelo to příliš mnoho vzpomínek, před kterými jsem tě chtěla chránit. Teď když jsem pryč, můžeš s domem nakládat, jak se ti zlíbí, a dát mu nový a tolik potřebný život. Doufám, že jsem tě naučila být šťastná, a to je také to jediné, co ti přeji do budoucna. Musíš pro to udělat vše, co je třeba! Neopovažuj se kvůli mně truchlit, ale ucti náš společný život tím, že ten svůj vytěžíš do poslední kapky radosti a štěstí. Jdi kupředu – neztrácej svůj život ohlížením se zpět, můj milovaný andílku.

Fleur se kousla do rtu, potlačila slzy a s rozmazaným pohledem otevřela dokumenty.

„Dáte si šálek čaje?“

Zavrtěla hlavou. Z čaje se jí poslední dobou zvedal žaludek. „Ne, děkuji. Jsem jenom...“

„Šokovaná?“ zeptal se notář laskavě.

„Ano.“

Držela v ruce darovací listiny k domu, který patřil Nině. Ale ne k chalupě. K domu na jihu Francie, o kterém nikdy neslyšela a který nikdy nenavštívila.

Kapitola 3

ZAČÁTKY

MARSEILLE, DUBEN 2024

Fleur

Dubnové slunce si našlo cestu do Fleuřina srdce, když vystoupila na letištní plochu v Marseille. Před ní se odehrávala radostná setkání, taxikáři drželi cedule, rodiny vzrušeně hovořily o svých plánech a ona se cítila naprosto osamělá. Jak je možné, že někdo, koho jste tak hluboce milovali, někdo, kdo měl tak velký vliv na váš život, mohl odejít tak tiše a nenávratně, jako když jablko spadne ze stromu? Jak je možné, že někdo, koho bylo stále všude plno, najednou prostě není?

Jake byl na sebe pyšný, jak velkoryse jí poskytl týden volna a souhlasil s jejím odjezdem.

„Najdi ten dům, užij si týden volna a truchli, jak potřebuješ. Nezapomeň, že musíme napláňovat svatbu, to ti pomůže všechno hodit za hlavu, teď jsem tvoje rodina já,“ dodal. Jak mu měla říct o té druhé věci? O tom vtíravém pocitu, který nedokázala pojmenovat? Utíkala před tím?

Odbočila z hlavní silnice a před ní se rozprostřela krajina s vini-
cemi, olivovými háji a poli jarních květů, které s blížícím se pobře-
žím nahradily rozložitě borovice a porosty trnitých keřů, za nimiž se
v dále rýsovala malebná vesnička. Když urazila kus cesty po klikaté
pobřežní silnici, zjistila, že strmá stezka, kterou zahlédla mezi boro-
vicemi na okraji vesnice, je ve skutečnosti příjezdová cesta. Právník
ji varoval, že bude potřebovat auto s pohonem všech čtyř kol, a teď
pochopila proč. Zařadila jedničku a vydala se po strmé cestě, ale
jakkmile vyjela z krytu stromů, čekala ji odměna v klasickém Ninině
stylu – nečekaná a úžasná.

Nádherná hladina třpytivého Středozemního moře tvořila
dechberoucí kulisu vile z období belle époque, která působila jako
z nějakého obrazu: dokonalá francouzská okna, zdobné balkony
a zahrady, ve kterých se v jarním slunci koupaly kvetoucí pomeran-
čovníky a citroníky vedle starých olivovníků.

Fleur zaparkovala a vystoupila. Byl to ráj.

„Tedy, Nino,“ pronesla do éteru, „tohle je tvoje nová stránka. Ta-
kovou jsem tě vůbec neznala.“

Proč ji sem Nina nikdy nevzala a ani jí o tomto dokonalém místě
neřekla?

Manželé Soulierovi, správci domu, jak ji informoval právník, če-
kali u předních dveří ve stejném odstínu francouzské modři, jaký
měly dveře Nininy chalupy v Somersetu. Fleur jim zamávala a před-
stírala, že si fotí výhled, zatímco se snažila vzpamatovat. Tohle bude
jako jízda na horské dráze.

Madam Soulierová ji políbila na obě tváře.

Monsieur pokývl a zamumlal: „Stejně oči, takové se často nevidí.“

„Jako byste jí z oka vypadla.“

Oba se tvářili, jako by spatřili ducha.

„To o mně a mojí babičce říkají všichni. Asi to bude těmi zrzavými
vlasy.“

Monsieur se chystal něco říct, ale madam do něho štlouchla lok-
tem.

„Nech naši unavenou cestovatelku na pokoji. Ukážeme vám vilu a pomůžeme vám s ubytováním, musíte být vyčerpaná.“

„Jsem v pořádku,“ zalhala Fleur.

„Opravdu? Není to tak dlouho, co...“

„Ano, opravdu. Jen nemůžu uvěřit, že jsem tady s ní nikdy nebyla, a teď už je pozdě.“ Mluvit francouzsky, jazykem, který ji naučila Nina, bylo jako vrátit se domů. „Jak dobře jste ji znali?“ zeptala se Fleur zvědavě.

„Moc dobře ne. Dům pronajímala a my jsme ho pro ni spravovali. Byla vždy velmi štedrá, ale málokdy sem jezdila. Ona a její mamán se přátelily s mou rodinou, tedy spíš s generací mých rodičů. Pojdte, ukážeme vám to tady a pak vás necháme o samotě.“

Toto místo bylo jako balzám, jako Nina. Dům respektoval moře i oblohu a každý jeho kousek byl navržen tak, aby zval dál. Z přízemí vedla trojice francouzských oken na terasu s kamennou balustrádou. Okna byla otevřená dokořán a rámovala třpytivé moře a intenzivně modrou oblohu přerušovanou vrcholky cypřišů, které lemovaly zahrady. Vzduchem se nesla vůně pomerančovníkových květů a obdélníky světla kreslily pravidelné vzorce na parketové podlaze.

„Bydlíme vedle. Slibte nám, že dáte vědět, pokud budete něco potřebovat.“

„Samozřejmě a děkuji.“

Madam se zatvářila nedůvěřivě a měla pravdu. Fleur nesnášela, když si měla říct o pomoc.

Pár odešel a Fleur se pustila do průzkumu domu a pozemku. Byl přesně v Ninině stylu. Vždy milovala bleší trhy a uměla skvěle kombinovat staré s novým – v obývacím pokoji stály vedle pohodlné rohové pohovky pečlivě vybrané zdobené zlacené židle, na stěnách visely staré olejomalby a oblíbené Picassovy obrazy. Kuchyně byla praktická a zároveň elegantní a nahoře v hlavní ložnici Fleur úplně zkameněla nad vintage flakóny parfému Chanel, pudřenkou s vyrytými propletenými písmeny C a zlatým pouzdem na rtěnku na toaletním